

Dneska bez názvu, ten najdete až na konci vyprávění, páč by se tím profláknula pointa.

Poslední čtvrtek před Vánočkama jel Brtník nečekaně do Domečku. Měli jsme v plánu být doma, balit dárky, udělat si pohodičku. Enemže hodnej pán od topení si zase vyšetřil chvilku a že nám tam může namontovat radiátory. Geniální načasování. Už se tam dobouralo. Ne sice úplně ještě, že jo, ale to nejhorší už je hotový a už se staví stěny. Takže by se to nemělo poškodit. Tudíž Brtník vsednul na kůň a spolu s Tali jeli do Domečku. Já chvíli váhala, ešivá taky nejeto, ale chtěla jsem připravit dárky pro mladase, kteří přijedou o víkendu do Domečku, taky zabalit něco z dárků pro Brtníka akdyž teda nebude doma, vyrobit mu jako překvápko jedlej dárek pod stromek.

Dali jsme si s Rumouškem delší a poklidnou procházku do polí. Strniště už rozvorali, tak jsme to vzali po asfaltce a pak zapluli do stařiny. Na haldách tentokrát nikdo nebyl, tak jsme si tam mohli zase zařadit. Rumíček se po pár mých zoufalých pokusech, čutnout balonek nahoru, rozhodnul, že pro dnešek bude lepší, když si to bude menežovat sám ☐ . Takže vždycky vyběhl na haldu, pustil si balonek, běžel za ním dolů, vyběhl na jinou haldu a já tam dělala jen statickej dozor ☐ . Ani se mu nedivím, ten den jsem byla vyloženě šikovná. Nahoru jsem to vyčutla asi jen dvakrát, zbytek skončil po stranách v kopřivách. A komu by se tam chtělo opakovaně ložit, že jo. Jooo, jooo, co si sami neuděláte, nikdo tak dobře jako vy nedokáže ☐ .

Vzhledem k tomu, že stejně jako ve středu, byly nějaký zvláštní světelný podmínky, bylo celkem dlouho dobře vidět. Takže jsme se nevrátili úplně jak jsem si naplánovala ☐ ☐ . Tudíž po příchodu domů to muselo lítat. Těsto z mrazáku ven a dát rozmrazit, boty zaprasený rychle umýt, abych je po uschnutí co nejdřív mohla konečně naimpregnovat. Už to potřebujou, občas mám nejasný pocit, že mi teče do bot ☐ . Ešče svíčky a světýlka taky a vůni do aromalampy. Trochu skořice, trochu mandarinky a to je vůně! Nastroihat sýr, nachystat těsto, plechy, vyválet si to a šup vykrajovat, honem, honem, jeli tam jen na otočku, jak říkal Brtník, doma můžou být každou chvíli. Do toho jsem pustila pana Broučka, ať se činí. Trošku mi teda narušoval vánoční idylku, protože u koled jsem tím pádem musela dát volume doprava a jeho vrnění je v takovej moment trochek otravný, stejně jako to, že při vykrajování v podstatě skáčete panáka, jak mu uhybáte. Ale panáka jsem si taky nalila, vytáhla jsem z lednice vaječňák a dopřála si pořádnou porci.

Jezdila jsem jako életrická myša, vystřihla dva a půl plechu dobrůtek a když jsem to spokojeně rychle horký sázela do krabice, říkala jsem si, jak jsem to pěkně stihla, že už asi brzo dorazej. A vono nic..... hm.... zkusila jsem telefon a ten taky nic. Asi jsou na cestě. No tak ještě stihnu udělat ohaříkům játroví, šup s játrama ven a rozmrazit a umixovat a šup s tím do trouby. To už dávno minula doba ohaří večere a tak jsem si řekla, že Rumíčka nebudu zbytečně trápit hladem a připravím oběma prozatím večeri. Jeho misku jsem mu dala a tu s Tali porcí odnesla do zadního pokoje. Nechtěla jsem to nechávat v předsíni, kde jsou zvyklý stolovat, páč mi bylo jasné, že kdyby Tali mezi dveřma viděla svou misku se žrádlem, popadne ji hysterický záchvatek. A utřít ji tlapy pak bude něco. To víte matka, po porodu, žrádlo volně ložený, někdo by to mohl sežrat.... A tak jsem misku šupla za zavřené dveře s tím, že pak bude hned po ruce.

Když furt nejeli, šla jsem ještě připravit malej dáreček vlastní domácí výroby pro mladase. Vytáhla jsem marmeládičky a udělala jim z vánočního papíru sukýnky, to stejný s domácím kečupem. Do ozdobnejch pytlíčků jsem nasypala šalvěj a šípkovo-trnkovej čaj a celý se to jala načančat do celofánu. A při tom jsem lítala mezi kuchní a zadním pokojem. Když jsem byla hotová s tímhle, šla jsem si ještě zabalit dárek pro Brtnika, ať toho pak nemám tolik a pořád jsem se pohybovala mezi zadním pokojem a kuchňou. Pak už bylo fakt docela dost hodin, tak jsem si šla dát večeri sama, abych pak nejedla úplně moc pozdě. Brtnik si to může dovolit, je hubenej, já jsem koudel, nechci být ešče větší koudel.

Nandala jsem si polívku a šla si sednout na chvíli k tydlevízi. Dávali tam nějaký starý příběhy ve stylu Bakalářů či co. Taková dobrá předvánoční retroatmosféra. Užívala jsem si to a Rumíček mi dělal společnost. Trošááánek takovou jako žebravou společnost. Vytkla jsem mu to s tím, že on když žere, tak mu taky do toho necivim a ať laskavě vypadne. Je to poslušnej pejsek, takže vypadnul. Nandala jsem si druhý jídlo a pokračovala ve sledování. Do toho se přiřítilo rozverný zrzavý torpédo, který dorazilo ve společnosti voslizlýho soba, mokrýho jak houba. Rajtoval s ním nejdřív po obýváku a pak se mě tou hnusobou jal razítkovat. Byl rozjetej jak Pendolino a řádl jak deset čertůch. Úplně jako malý ščenátko. "Tyyy máš, broučku, radost, že jsme tady takhle spolu, vid'?" říkala jsem mu, když jsem se jednou rukou přetahovala vo tu hroudu slizu, co vyrobil ze soba.

Když jsem dojedla a Talitým pořád nikde, šli jsme na chvíli do zadního pokoje a tam jsme si hráli, pak jsem vytáhla hlavolam, pak hledal skořici, pak chodil nakupovat a byl takovej

nádherně radostnej. Vrátila jsem se pak do kuchně a pokračovala v balení - to mi zase asistoval a rozhrnoval papíry s hubou kolem celý hlavy. Radovánek jeden. Pak klika cvakla, dvěře letí, Brtník s Tali vchází do dveří. Troošánek se tam zdrželi prej. No trošánek to nebylo, bylo skorem deset! Tak šup honem Brtníkovi večeři a zároveň Tali večeři.....a..... "Co je???" , řikala jsem, když jsem v zadním pokoji civěla na tu prázdnou a vycíděnou misku. "Sem už blbá???" dodala jsem potichu. A pak mi to došlo. "PROTO VON BYL TAKOVEJ RADOVÁNEK!! Ten lotr Babinskej zrzavej!" a začala jsem se smát ☹☹ . Brtník nechápal ničehož. Tak jsem mu zlehka nastínila, jak to tady ještě před chvílí vypadalo a co toho bylo důvodem. Jasně, aby nebyl radostnej, když si narval bachor druhou večeří !! A mooc dobře věděl, jak jsem si dodatečně uvědomila, že krade. Protože jednak mají každej svou misku a druhak. Kdyby tak učinil z čirý nevědomosti, tak tu misku donese, tak jak jsou vždycky po večeři zvyklý. Nikdy se nestane, že by nedonesli, protože vědí, že dostanou dobrůtku. Enemže, to by se nám panáček prozradil, že v tichosti spucnul tu obří porci pro Taliprtku ☹☹ Had jeden rezatej. Takže to tam nechal celou tu dobu já si vůbec nevšimla, že je miska prázdná. Smála jsem se nahlas týhle jeho lotrovině. Tím, že je jinak vzorovanej pán a nejhodnější z hodnejch, tak mu to prošlo. A museli byste ho vidět, fakt měl tak obří radost, že byste se museli radovat s ním.

Malej nedožera je to! Tak zní název tohodle článku ☹